

Pjeroo Roobjee

De zomer van
de neusbloedingen

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2013

De auteur ontving een werkbeurs van
het Vlaams Fonds voor de Letteren en
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright © 2013 Pjeroo Roobjee
Voor overname kunt u zich wenden tot
Em. Querido's Uitgeverij BV,
Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslag Monique Gelissen
Omslagbeeld Clayton Bastiani / Trevillion Images
Boekverzorging Hannie Pijnappels
Foto auteur Dirk Vermeirre

ISBN 978 90 214 4740 7 / NUR 301
www.querido.nl
www.roobjee.be

‘La nuit je mens.’

Alain Bashung

I

Naar aloude gewoonte lag, naakt op een al te winters kuise zomerslip na, Thilo te midden de ligusters melkwit naar de wijde van het niets te staren, toen in het harde licht van een derde julidag zijn moeders bovenlijf aan hem verscheen achter het goedkoopste keukenvenster van de hele pronkzieke verkaveling der Engelenpoort, een van die plekken uit boeken waar volgens de statistieken iedereen op een mens gelijkt, niemand in eigen vuiligheid vergaat en nergens een druppel bloed wordt vergoten.

Het nederige vensterraam zwiepte ten halve open en Thilo zag dat de mama nu met haar kortzichtige soepogen over de meidoornhaag heen naar de achtermuur loekte van het naburige woonhuis, een laag en langgerekt metselwerk van klampsteen en gelige luchtmortel in puur onbekende pompadoerstijl, zag en raadde heel soigneus hoe zijn verwekster, ginder murw leunend thans tegen de armzaligste draairoede van de Engelenpoort, op wacht stond tot Rhonda in haar bikini naar buiten zoude komen gedarteld om op het door haar ventje eigenhandig ontworpen terras te gaan zonnebaden.

Moederliefs bijziend oog staakte de terreinverkenning en dwaalde naar waar, omringd door krokant lederachtig bladgroen, de beroekte en in nikkelen montuur gevatte brillenglazen van haar zoon te blinken hingen. Hem van vel en haren kennende, vermoedde zij in het wilde weg dat haar jongste kind en laatstgeborene op deze stonde enigszins verwezen wreed druk bezig was met haar vanuit zijn piepenhol vol misprijzen te bezichtigen. Gebarend hoe betrapt zij zich wel voelde en hoe pudiek zij wel bestond, verschikte zij voor de schijn al de naakte plooiën in haar zomerdos en geen tel later verspreidde zij haar vlees minder onkies al over de binnenvoering van haar bain de soleil die er,

zo bedacht ze, thans minder schamelijk begon uit te zien. Zij verliet de nabijheid van het lichtkozijn zonder gewieg van heup noch gat (Thilo's pupillen schroeyden brandtekens van verwijt in de vlakten van haar vertebraal gestel en achterstreng) en alzo qua handel en wandel deeklijk gekortwiekt, beklom zij drie veritaliaanste treden van konteverkeerd nagmaakt marmer uit Zulte, ging door een gebloemd gangetje, daalde drie trappen van uitverkoopgraniet af en betrad tussen pilastets in stucco lustro de echtelijke slaapkamer.

Binst dat zij een seconde later haar toilettafel naderde, om aldaar in de spiegel de gebronsde volmaaktheid van haar bast te kunnen wederzien, vertelden alle poriën van haar rug haar dat Thilo doorheen het ossenoog boven de lage ruit van de porte-brisée naar de regionen van haar lichaam aan het gluren was. Zij stelde zich ten plicht te doen alsof niet het minste gespook haar intimiteit kwam belagen. Derhalve lonkte zij nauwelijks bevangen naar de spiegel en glimlachte nogal vrank de ongerimpelde wederkaatsing van haar moedervlekloze gestalte heldhaftig tegen. Op dat moment wederklonk het kriepend gerucht van nimmer ingevette hengsels, een langademig getink dat het ontsluiten en dichtslaan van de buitendeur begeleidde en hierbij de verwaarloosde staat van hout en scharnieren verried. Het zuigen en janken van mannelijk in de hete julimaand kloekmoedig gedragen herfstschonen, een rubberen zang die fel echoot in de vestibule en hoger zingend de slaapkamer nadert. De observatrice van eigen schoon ving met de oren op hoe het dove gedruis der gevulkaniseerde caoutchouc voetstappen stokte en omzeggens ophield te bestaan, en met een totaal ontkleed, van schellen gevrijwaard kluysgat zag zij in de meest linkse benedenhoek van de spiegel hoe haar betere helft, bewegingloos en zonder laweit, naar haar met rozen en ranken gestoffeerd billenwerk aan het pinkogen was en daarbij geen enkele vorm noch bijtak van de kunde der ontledende verdeling uit de weg ging. Mij zo te zien, bedacht ze in een zucht, het doet hem wat. Zij liet de spiegel voor wat die was en voorstelde, draaide zich zowat iets meer dan een kwartslag om en zag dat hij, bezie mij dat nu toch een keer!, al op de rand van de beddenbak zat, klaar voor ik-weet-niet-wat. Zij liet zich naast hem op de sprei ne-

derzakken en sloeg haar armen om zijn nek. Op slag was de toestand geladen met allerhande mogelijkheden. Zij likte zijn oorlel tweemaal en daarna nog een keer en terwijl vol pathos veel van haar knoppen en al haar genotsknobbels hard als hoogdravend blauwgekookte eiers werden, fezelde zij tierig: 'Niet te moe?'

De toehoorder van deze verbum-finitumloze interrogatie, hij gaapte in de omhelzing van de vraagstelster, zeide dat hij niet te moe maar poepop en pompaf was. Hij streelde een lok en een okselholte en verklaarde zich nader: 'Die zomercursus, dat was geen goed idee. Het is werkelijk adembenemend hoe weinig een dommerik kan leren als hij zijn best doet. Enfin, we hebben die centen plenty van node voor de gedesemde kruimels van ons dagelijks brood.'

Borendevol vertedering keek de aangesprokene de moede spreker ietwat hitsig aan. Hij had niets dat een bedreiging vormde voor de vrouwelijke ingetogenheid, maar voor haar was hij levensgevaarlijk. En deze stand van zaken leverde, hier kort samengevat en elders verzwe- gen, vele uren van contentement op. 'Florette, mijn trinette van een zoete confituurgosette,' zei degene naar wie al haar schoonste senti- menten uitgingen en die nu, zijn zorgvuldig geteeld hogeschoolvlaams negerend, de platte spreektaal van zijn geboortesteeg bezigde, 'Flo- rette, mijn suikeren tartinette, ik ga mij op mijn gemak een doucheke pakken.' Hij verlostte zich uit haar liefdelijke greep, beurde zich verti- caal de hoogte in en verdween geeuwend achter de badkamerdeur. Met gespalkte, zeer droge ogen speurde zij in minne naar de doodgeverfde muur achter welke hij dra bloot zoude zijn. Een wijle lang zag zij hem al peinzend zonder te peinzen in de gedaante van een naaktvellige pluchen, zeer volgzaam teddy, een prijsdier uit de hete binnenlanden van een dor continent, dat in de verre tijden van haar eerste plechtige communie een eigennaam bezat, een veelbelovend nomen, waarvan klank en toon nog nazinderden in haar kop zonder ook maar een lut- tele letter van zijn identiteit prijs te geven. Toen stond ook zij op, keerde naar de toilettafel weder en bewoog daar met vertraagde en ge- kunstelde en quasi vreemd afwezige gestes de goedkoopste handbor- stel van de heelteganse Engelenpoort door het gefriseerde woud harer

krullen. In haar linkeroorschelp kwam nu gedrenteld het gerucht van ongeschoeide voeten die de gangtegels beroerden en fluks als een laatste tocht van adem wegstierven. Mijn zoon heeft naar hartenlust genoeg gezien, besepte zij en zij zuchtte. Op bedaarde stelten ging zij in trage vaart naar het vensterraam om er door het gaas der gordijnen te loensen naar wat er zoal op het macadam van de Engelenpoort aan nieuws te garen zoude kunnen wezen.

Rhonda, de benijdenswaardig snelle Rhonda, was, met of zonder bikini, in geen velden of wegen te bekennen. En de overige buurtbewoners bleven ook al binnenskamers. Behalve een koppel mussen, een poes op drie poten en de geplekte hond uit de superette van Filliers viel er geen enkel bougerend schepsel Gods in de Engelenpoort te zien. Tot er nabij de villa van kolonel Tordoir een bestelwagen van drankcentrale Den Hopduvel tot stilstand kwam en de chauffeur van zijn zitplaats naar de verharde steenslag van het plankier ternedersprong. Een halve minuut lang verzonk de loonslaaf van Den Hopduvel in eigen gedachten en bleef ten prooi aan dadeloosheid zonder roeren op de rand van het voetpad staan. Hierna vermande hij zich, spekelde een keer of drie in de palmen zijner werkmanskloeten en weldra duwde hij een karretje over het geschoren gras langs het tuinpad naar de brede stoep van kolonel Tordoir zijn dubbele voordeur. Op het tweewielig vehikeltje, ook dat zag de liefhebbende echtgenote van een afgepeigerde stortbadgast, hield een pilsvat zich in wankel evenwicht, een enorme ton van vriendelijk glimmend metaal, compleet met zwengel en nog van alles plus een pomp om het bier onder druk te tappen, heeltemaal precies gelijk omtrent de toog van een echt café. Op zijn zachtst uitgedrukt, zo bepeinsde het door gaas van gordijnen spiedende moeke van een loervogel en gaapstok, op zijn zachtst uitgedrukt en van dichtbij bezichtigd, zien de komende uren er, holé hola, niets minder dan wreed veelbelovend uit, met mijn gewatteerd lief puiteken alhier onder de douche en aldaar die kuip vol bier, ja, met zo van die dingen, magnifieke dingen, ziet de dag er begot warempel uit gelijk of dat hij nog vol poer zit en niet kapot en geen beetje katsjé kan gaan. 'Jaja,' aldus sprak zij vezikend tegen de kloppende ader van haar keel, 'jaja.' En toen kon ze al-

leen nog maar aan het onmiddellijke nu van het heden denken, want haar beminde echtvriend kwam naar haar toe. Hij liep zich nog af te drogen en hij zag er fit en gevaarlijk uit. 'Verdedigt uzelve, kindeken broodsuiker,' siste hij kwakvorsig in de aandoenlijke spleet tussen zijn voorste bijters, terwijl hij wederom van het plat idioom zijns vaders gebruikmaakte. 'Verdedigt u.'

'Waarom zou ik,' hakkelde Florette, belegerd en bijkans ingenomen. En heeltemaal heet van huidweefsel en van zinnen, strekte zij perstig twee armen naar de vader van haar vier dutsen van kinderen uit.

Deze keer bleek de barbecue eindelijk een barbecue te zijn. Niet dat zoiets een teleurstelling was, integendeel. Het hoorde nu eenmaal tot de geplogenheden om alle festiviteiten in iedere achtertuin van de Engelenpoort met de noemer *barbecue* te gedenken, maar in wezen waren zulke bijeenkomsten alleen maar door olijven en blokjes kaas gedekte zuippartijen die meestal een voortijdig en immens droef einde kenden omreden dat de drank al te rap op was of omdat het gezelschap, moe van het ruziemaken, de schaduw van heesters opzocht om aldaar wortels en gebladerte met kots te bemesten. Maar nu bestond de barbecue dus zonder restrictie eenvoudigweg in het levensecht. Er werd beloofd dat kilo's runderbiefstukken en bergen hamburgers en worsten plus wat spek zouden worden gebakken of geroosterd, of wat er dan ook mede dreigde voor te vallen, en die belofte werd op deze derde avond van juli stipt nagekomen. Kolonel Tordoir verdeelde zijn aandacht tussen de nog rauwe mondkost en een vleesrooster van vlechtdraad die hij boven een met ontvlammende takken en houtskool gevulde vuurkorf heen en weder bewoog. De in de krijgsgeneeskunde gespecialiseerde officier had een vastomlijnde visie waar het zijn talenten betrof om het geslagen vlees van dood vee op een grill tot een fruitig mondeken eetvoeder om te toveren. En het werd u als mens ten enenmale verboden hem ook maar een spranke te assisteren of u, burger zijnde, op enigerlei wijze te bemoeien met zijn aantreden als niet te evenaren meester van de braadslee. Het feit dat hij op zijn militair gekortwiekt schedeldak een koksmuts van gestreept kastpapier had staan en een voor-

schoot droeg waarop in roze blokletters 'Keukenafval' stond nedergegrift, was misleidend. Het vleesfestijn zou, zoals de drager van de opzienbarende schort het in de zinsverbijstering van zijn eigenwaan haar voorspeld, even voortreffelijk worden als in het eerste gereedste restaurant met sterren.

Thilo's moeder en zijn vader, die eerder in de tijd een heleboel hadden gedaan, vertrokken in het vloeibaar schemerlicht van de valavond naar de barbecue. Florette had haar bain de soleil verlaten en ging thans gekleed in grauwe shorts en een torselet met lila noppen op een veld van heraldisch zilver. En Wilfried (wij mogen nu stillekensaan een keer beginnen met die afgetakelde, weinig mondaine tijdgenoot aan een naam te helpen, voor ons part mag hij par exempel Wilfried heten, laten wij hem dus voorlopig redelijk definitief onder de noemer Wilfried duiden), de moede, moede, door de knieën zakkende, geen benen meer onder zijn lijf hebbende, onder velerlei lasten bezwijkende, de kam laten hangende Wilfried droeg een mannenbroek van verschooten ultramarijn flanel plus een polohemd dat op borst en rug, vrijmoedig bloemrijk en zonder de minste krampachtigheid, volop wreed veel reclame maakte voor La Gantoise en haar elf Buffalo's.

Toen het aldus opgetuigde koppel achter het woonhuis van de aan tweedelige badpakken verknochte Rhonda om liep en het terras van breuksteen betrad, zwaaide er hoog boven het oefenterrein der zonzaanbidster een raam open en op een haartje na dadelijk schalde de glibberige kopstem van Rhonda's levensgezel Alaintje in wedergalmen de traagzaam groeiende donkerte van de avond tegemoet: 'Hallo, jonge minnaars! Binnen de twee minuten zijn wij over een goed kwartier onder Joël zijn bomen bij u!'

Al wuivend hieven zowel Florette als Wilfried een getal vingers naar het vensterraam, dat terstond met een klap werd dichtgeslagen en vergrendeld. In de windvrije luwte van hun samenhorigheid kuierde het echtpaar stapsgewijs langs hegge en stegge. Gezamenlijk sprongen ze zeer solidair over een sloot, die diep en breed was, gingen toen in unison en op den wreden tast naar een verraderlijk perk vol zwart verschoeperd voorjaarskruid plus een gros doodgebloede theerozen,

waarna ze om het verslonsde teeltbed heen voeteerden. En zich op zulk een naarstig strompelende wijze verder voortbewegend, kon het niet anders dan dat zij in de handomdraai van een ultrakorte amerij op het gazon van de Tordoirs stonden.

Kolonel Joël verbleef, zoals Alain Mettenanxt het met zijn geglaaceerde ouwewijvenstem in een nabij verleden reeds had afgekondigd, onder het gewei zijner bomen, of beter gezegd en om zonder leugen het een of het ander nauwkeuriger te preciseren: aan de knoestige voet van een vrij wilde vijgelaar, alwaar hij verzonken stond in de beschouwing van knetterende takken, nat sissende twijgen en houtskool, die op de bodem van de vuurkorf met ferme gloed danig van haar gat aan het geven was. Nu kwam de alleenbeheerder van de openluchtkeuken in wrede schokken los uit zijn meditatieve staat, tolde waarachtig een halve toer om eigen as, probeerde toen nog een snok en een korte lendenslag uit, zodat hij van aangezicht tot wezen te vlak bij Wilfried en Florette hun heup en dijbenen kwam te staan, waarbij hij ter begroeting een voorsnijmes naar hier en naar ginder zwaaide. De echtelieden konden zien dat hij handschoenen droeg, chirurgijnsgerief van vliezig dunne kunststof, die als gestolde harsgal tegen het blanke vlees der knuisten plakte. Al zaten ze niet te ruim, die bijkans obscene dingen uit de operatiekamer, toch waren ze te lang, minstens drie maten te lang voor de meisjesachtig korte, vreemd spitse gelede grijporganen van de kolonel. Aan de uiteinden der handschoenvingers kleefde het iele plastic gelijk klitten tezamen en hing in flappen, vaal en droef, boven de naar wijd en zijd uitdeinende smook van de grill te wapperen, alsof de lege, platgedrukte hulzen van kunststof uit mensenhuid bestonden, reppen epidermis die deerniswekkend van handspieren en vingerpezen waren losgerukt en zich thans heeltemaal van het vlees wilden bevrijden om in wanhoop een halsbrekende vliegreis naar genezingwekkender continenten te ondernemen.

Met tot spleten vernauwde kijkers loekte Wilfried starlings naar de tien in de wind heen en weder bougerende handschoentoppen en zich bedienend van de landstaal waarin hij de schouderloze meute van zijn klas toesprak en de dommekloten van de zomercursus als een geslagen

hond probeerde terecht te wijzen, in dit tot wereldsprake opgeklopt idioom, *yes indeed*, waarmede hij ach zo laf en beu zijn dagelijkse boterham met weinig confituur bijeen moest labeuren, in zulk een hemelval prevelde hij in de richting van Joëls fikken: 'Hiroshima hands.' Onderwijl loerde Florette hoger opwaarts naar de wezenstrekken van de kolonel. Met nijpend hart moest zij zichzelf toegeven dat hij de schoonste gast was die zij ooit in haar meisjesleven op aarde had weten rond dwalen. Ze vroeg zich af hoe zij daar zo kalm als een zalm in kille bloede, omzeggens onbewasemd, over kon oordelen. Misschien wees het op een perverse instelling van de area binnen haar hersenschors. Was het abnormaal of ronduit vanzelfsprekend om een platte neus, nedergeplant in een verformfaaide snoet, te verkiezen boven een prachtig Grieks reukorgaan in een gelaat dat zich zonder spat noch vlek zo smetvrij aan de tijd vertoonde? In liefde en vol genegenheid gaapte zij nu gans onverholen naar Wilfrieds weinig geslaagde aanzichtslijnen, terwijl diep in haar gemoed tegenstrijdige berichten werden doorgeseind. 'Weest welgekomen,' zei de rechtneuzige, albastwangige leider van de *barbacoa*-werkzaamheden, binst dat zijn ravissante wezenstrekken opnieuw naar Florettes netvlieszen sprongen. 'Was dat Alain die ik daar in de verte tegen u getwees hoorde tieren?' Met magnifieke kijkers vol eetlust loekte hij naar de noppen omtrent Florettes schaars bedekte navel. De jonge vrouw, die op deze redelijk intieme knoop als door een brandglas of vurige tong werd geattaqueerd, zette in de rapte een stap opzij en hakkelde: 'Ja, dat was Alain. Hij informeerde ons dat Rhonda en hij subiet naar hier onderweg zouden gaan.'

De presentabelste militair geneesheer hier nederwaarts pookte een spanne tijds in de houtskool, liet tussen zijn volmaakte wenkbrauwen een bevallige frons aan de wereld zien en vroeg op halvelings constaterende toon: 'Hij scheen, onze straffe gast, zo te horen niet in een van zijn slechte dagen te leven? Laat ons hopen dat het zo blijft en dat hij niet moeilijk begint te doen.'

'O,' zei Wilfried, 'we mogen niet overdrijven. Alain is all right.'

'Natuurlijk is Alain een ordentelijke burger,' gaf kolonel Joël toe, 'en

Rhonda is wreed in orde en een schatje, maar als ze weer een keer mal-kander in de haren gaan vliegen, kan het wel eens een streep spannend worden.' Dangereus grimde hij thans een aantal van zijn moorddadig gave bieters bloot. Een blessuretijd lang scheen hij na te mijmeren over zijn uitspraak omtrent de doeningen van het echtpaar Mettenanxt-Lammerteyn, tot de klare stem van zijn vrouw hem uit zijn innerlijke dolage verlostte. Zij was onder de bomen gekomen, zijn Eveline, en ze wilde van hem weten hoe de vlammen en de vlezen het maakten en ze torste een houten kom die er verschrikkelijk Congolees made in Taiwan uitzag met daarin partjes tomaat en stukken komkommer en zoete uien in olie en azijn. Zij deponeerde de nap op een dresse van planken en schragen, die tussen de laagstammen van een jonge bongerd stond opgesteld, en Florette liep in gestrekte draf naar haar toe om te vragen of zij de gastvrouw ergens mede van dienst kon zijn.

'Loeleke,' zo liet de eegade van de kolonel zich bliksemsnel ontval-len toen Florette op een holletje nader binnen haar vizier kwam getre-den, 'Loeleke, wat hebt gij mij nu toch een pracht van een koppel bruine benen. Hoe geraffineerd, n'est-ce pas?, om zo open en bloot shorts te dragen, zodat alleman perfect de schoonheid van uw stelten kan diagnosticeren!'

Eveline Tordoir had zelf ook een schier pijpeloze broek om haar bil-len spannen, en de reden dat zij zich zo een gepatenteerd onbezwalkte generositeit ten opzichte van Florettes gebronsde onderdanen kon per-mitteren, was het vaststaand feit dat zij zich omtrent haar eigen pik-kels geen grote zorgen moest maken. Haar trekken werden beheerst door te veel neus en een overschot aan tanden, maar haar benen waren lang en lieflijk en als ze misschien niet heeltegans konden tippen aan die van Florette, dan was dat nog niet iets om er een sinistere vent in toga voor op te bellen en er een rechtszaak van te maken.

Florette gaf het antwoord dat in deze situatie van haar werd ver-langd en Eveline krulde haar lippen tot een lach vol bravado en sputum en vol pathos, waarbij haar lange boventanden, tot aan het voluptu-euze, ongezond roze muilvles, luguber ijdel de buitenwereld toelonk-ten. Toen werd het volgens het water en de bijnieren van de lachtaart

tijd om het langtandig gemeesmuil te staken. Zij nam Florette mee naar de bijkeuken ('Het office,' zoals zij zegde om dit groen gewaterverfd schotelhuis heel chic tot een particulier duur kabinet te kunnen promoveren) waar nog meer taljoren met versnaperingen stonden die onder de bomen moesten worden gebracht. Nog vele malen dienden beide vrouwen heen en weder te draven aler zij alle lekkernijen uit de bijkeuken naar de dresse hadden verhuisd. En tegen die tijd waren Alaintje en zijn Rhonda gearriveerd en Amaat en Ingrid Kluyskens stonden ook al op het gazon.

Rhonda was met Wilfried aan het lollen en in alle fatsoen een beetje vierkantig aan het zottebollen. Alain legde in weinig of geen woorden aan Ingrid uit wat er zoal bij het witwassen van zwart geld kwam kijken. En bij de grill trappelde Amaat ter plaatse, terwijl hij met wrede admiratie naar Joël oogde en diens maneuvers gadesloeg. De kolonel was begonnen met het roosteren van lappen bloeddorstig rood koeienvlees, die hij uit een nylongroene koeldoos naar het onzekere licht van de avond tevoorschijn had getoverd. De zes hier op het gras vergaderde adamskinderen stonden elk aan een glas bier te nippen. 'Jawadde,' zei Florette, die met de assistentie van de gastvrouw in de gauwte nog wat servetten plooidde en het ammelaken op de dresse gladstreek, 'jawadde nondedju, iedereen heeft wat om uit te zuipen, uitgenomen de vrouwen die werken.'

Amaat onderbrak zijn trappeling ter plekke, koerste naar het vat, tapte daar twee pinten vol schuim en overhandigde die aan Eveline en Florette met een gebaar dat zwierig moest zijn maar het niet was. Hij was zo zonder vertroosting aan een spast verwant, professor Amaat Kluyskens, dat alles wat hij verrichtte of met zijn motorisch gestoorde tengels aanraakte, ai, iets onbedoeld wereldschokkends kreeg, een soort van aardverschuiving die eerder lamentabel dan geestig was, een schouwspel dat zich ziekelijk en buitenaards absurd aan het naakte oog vertoonde.

'Een godendrank,' straalde de onbekwame biertapper, binst dat met kalme chaos zijn gebit klepperde en zijn boktanden klapperden en zijn tong vreemd dik klakte. 'Een godendrank voor een paar godinnen.'